

ber jeg, at der i dem i flere Punkter indeholdes hensigtsmæssige Forandringer, altsaa Forbeholdninger; men jeg skal ved Siden heraf tillade mig at høre, at netop Fremførelsen af disse mange Underændrings- og Ændringsforslag i dette Dieblif turde give et nyt og hyderligere Bidrag til Bekræftelse af den almindelige Udtalelse, som foreligger fra Udvalgets Fleertal, nemlig at Sagen ikke er tilstrækkelig forberedt og altsidig overveiet. See vi tilbage paa den Skæbne, som dette Lovforslag er undergaaet ved Behandlingen her i Rigsdagen, da vilde vi see, at den Skikkelse, hvori det fremkom i det andet Thing, snart efter blev foreslaaet forandret af det der nedsatte Udvalg, i hvilket der fandtes Fleertal og Mindretal, at det af anden Behandling udgik i en Skikkelse, forskjellig baade fra Fleertallets og Mindretallets Forslag, og at det endelig efter tredie Behandling atter forelaa i en ny Affattelse, ikke lidet forskjellig fra den tidligere; og nu, da Sagen er kommen ind her og har været Gjenstand for Drøftelse, og efterat Udvalgets Mindretal har foreslaaet at vende tilbage til et af de tidligere Stadier, saa fremkommer der heelt nye Punkter, nu, da vi staae i Begreb med at skulle være færdige. Dette fremsætter jeg ikke som nogen Dabel mod det ærebe Medlem, som har stillet Ændringsforslagene, thi jeg nærer ikke Tvivl om, at Ændringsforslagene ere udgaaede fra en alvorlig Bestræbelse efter at give Loven den bedst mulige Affattelse; men jeg fremhæver det, fordi det forekommer mig, at der deri ligger et hyderligere Bidragsbyrd om, at der hviler megen Tilfældighed over det Hele. Det gaaer dog ikke ret vel an saaledes hvert Dieblif at lade om paa et Lovforslag; thi hvor er saa Trykgheden for, at man vil opnaae noget virkeligt Godt? Disse Forslag kunne jo iøvrigt faae deres Betydning, maaskee en meget heldig Betydning, naar, som jeg haaber, Sagen ikke nu bliver fremmet til endelig Afgjørelse, men først bliver Gjenstand for Forhandlinger i Folketirken.

Maaskee det iøvrigt, netop med disse Underændrings- og Ændringsforslag for Die, til Slutning endnu maatte være mig tilladt at sige, at selv om det havde været en reent bor-

gerlig Sag, en Sag, som kun dreiede sig om borgerlige Anliggender og ikke kom ind paa det kirkelige Gebeet, saa burde efter min For- mening Lovforslaget alligevel ikke findes moment til endelig Afgjørelse i dette Dieblif. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til Ættringer, som for ikke mange Dage siden saldt her i Salen ved en anden Leilighed om Betydningen af det private Initiativ og om dets mere eller mindre heldige Benyttelse. Jeg troer, at, ligesom det ved hiin Leilighed blev følt, at der var skeet en mindre heldig Udvendelse af det private Initiativ, saaledes maa det Samme føles her, selv om Hensynet til Folketirken lades ude af Betragtning. Det er vistnok saa, at kun, hvor der er et bestemt stærkt Ønske hos Befolkningen om en Forandring i Lovgivningen og om Maaden, hvorpaa en saadan Forandring skal udføres, kun der egner det private Initiativ sig til at benyttes, ikke blot som Impuls, men til Sagens endelige Gjennemførelse ved sig selv. Naar der derimod, saaledes som Tilfældet just er her, kun er deelte Meninger og uklare Forestillinger om Maaden, hvorpaa en Forandring bør foretages, turde det fra Repræsentationens Side være det ene Rigtige kun at give en Impuls, men at overlade Gjennemførelsen til Regjeringen. Jeg har for mit eget Vedkommende derfor slet ikke nogen Tvivl om, at, selv om Hensynet til Folketirken havde kunnet være ganske borte, saa skulde jeg ligesuldt høilig have ønsket, at Sagen, saaledes som den høist ufuldstændigen foreligger, maatte istedetfor nu at blive endelig afgjort tages i Regjeringens Haand og fra Regjeringens Side erholde den Forberedelse og fuldstændigere Overveielse, hvoraf alene et godt Resultat vilde kunne udgaae. Kommer saa til Overflødighed Sagens kirkelige Side til, ja, saa finder jeg, at det vilde stride mod alle passelige Regler og billige Hensyn, om man vilde unblade at følge den Vej, som Udvalget tillader sig at foreslaae. Jeg skal imidlertid ikke opholde det høie Thing længere, men, idet jeg ganste henstiller, om man vil tiltræde Ændrings- og Underændringsforslagene, tør jeg i ethvert Fald forvente, at Thinget, naar Spørgsmaalet om Sagens Over-